

**Het vestigen van de heerschappij
van de natuurlijke vrijheid:
Het gewoonterecht en zijn
tribunalen**

**CommonLaw
Nederland.earth**

Een trainingshandleiding voor Wij de Mensen

Uitgegeven door The International Tribunal into Crimes of
Church and State (Brussels)

Dit is het eerste tribunaal in de geschiedenis dat een vonnis uitspreekt tegen het Vaticaan en de Kroon van Engeland als instellingen. Maar ons Hof luidt ook het begin in van een nieuwe opvatting van gerechtigheid: een opvatting die wordt bepaald door de mensen zelf, en in het bijzonder door de historische slachtoffers van kerk en staat, om niet alleen een vonnis te vellen over hun vervolgers, maar ook een nieuwe politieke en geestelijke regeling tot stand te brengen om de systemen die verantwoordelijk zijn voor de misdaden tegen de mensheid die van generatie op generatie zijn gepleegd, ongedaan te maken.

- uit het oprichtingshandvest van het International Common Law Court of Justice (ICLCJ) voor gemeenschappelijk recht, 1 september 2012

Inleiding

Op 11 februari 2013 werd geschiedenis geschreven toen de eerste katholieke paus in de geschiedenis in vreedstijd zijn ambt neerlegde om niet gearresteerd te hoeven worden wegens het beschermen en helpen van kinderverkrachtende priesters.

Nauwelijks twee weken later werd diezelfde paus Benedictus, Joseph Ratzinger, door het International Common Law Court of Justice (ICLCJ) schuldig bevonden aan misdaden tegen de mensheid, waaronder kinderhandel. En het aanhoudingsbevel waarop hij had geanticipeerd, en dat zijn ontslag had uitgelokt, werd op 25 februari tegen hem uitgevaardigd.

Ratzinger, die zich onttrekt aan berechting in het Vaticaan, is momenteel een internationale voortvluchtige voor de wet - en een levend voorbeeld van de macht van "common law" tribunalen om met succes zogenaamde "staatshoofden" te vervolgen. De wettige uitspraak van het ICLCJ was een "schot in de roos", en heeft in 21 landen pogingen in het werk gesteld om vergelijkbare gerechtshoven op te richten om de wet terug te vorderen van de rijken en hun volgzaamere regeringen. (zie www.itccs.org)

Dit Handboek geeft instructies en training aan diegenen onder jullie die woorden in daden hebben omgezet. Wij spreken tot hen die niet alleen de permanente oorlog erkennen die tegen de mensheid wordt gevoerd door een wereldwijde tirannie van bedrijven, maar die ook actief bezig zijn om dat moorddadige systeem bij de bron te ontmantelen, zodat gerechtigheid werkelijkheid kan worden in een herwonnen wereld.

Jullie maken deel uit van een groeiende beweging om een nieuwe, bevrijde samenleving te creëren binnen het omhulsel van de oude door eerst de wet te laten

handelen voor alle mensen en niet een kliek van gerechtelijke specialisten en hun vrienden. Die nieuwe samenleving ontstaat door elke daad van moed en integriteit van ons die weten wat er op het spel staat, en dat zijn onze kinderen en de toekomst van onze soort.

Waarom we actie ondernemen: Onszelf bevrijden door ons de ware wet te herinneren.

"De mens is vrij geboren, maar toch is hij overal geketend."

Dat feit is door de eeuwen heen weinig veranderd. Maar de ketenen van onderdrukking over een groot deel van onze soort zijn gesmeed met de wapens van geweld en onwetendheid, en die kunnen ongedaan worden gemaakt.

Lang voordat er heersers over de mensheid heersten, stelden mannen en vrouwen onderling gewoonten en wetten vast om hun vrede en vrijheden als vrije, zelfbesturende mensen te waarborgen. Zij deden dit vanuit een inherente erkenning van een natuurwet van gelijkheid of Goddelijke wet, waarbij niemand het recht heeft over anderen te heersen of te regeren, meer van de schepping te bemachtigen dan een ander, of enig deel van een wereld te bezitten die aan alle mensen gelijkelijk is gegeven.

Het is het Goddelijke Scheppingsbeginsel dat ieder geboren kind begiftigd is met onvervreemdbare vrijheden die door geen autoriteit, wet, regering of godsdienst kunnen worden verminderd of afgeschaft. Elke macht die dit probeert te doen is tiranniek en onwettig, zelfs als zij volgens haar eigen wetten opereert - want een dergelijke tirannie is een ontkenning van de natuurlijke orde en een aanval op goddelijkheid en mensheid.

Twee grote principes vatten deze natuurwet samen:

1. Alle dingen bestaan en worden gemeenschappelijk gehouden. In de natuurtoestand heeft niemand meer aanspraak op de aarde dan een ander, zoals opgemerkt door een grondlegger van het moderne recht, Thomas Hobbes:

"Ik toon in de eerste plaats aan, dat in de natuurlijke staat van de mensen (welke staat we goed de staat van de natuur kunnen noemen) alle mensen gelijke rechten hebben op alle dingen" (Leviathan, 1651)

2. De Wet berokkent niemand schade. (Actus Regis Nemini Facit Injuriam) Voortkomend uit de Tien Geboden en Gods wet om de naaste geen kwaad te doen, vormt dit principe de basis van de moderne wet. John Stuart Mill verwoordde dit principe in On Liberty, waar hij betoogde dat "het enige doel waarvoor macht rechtmatig kan worden uitgeoefend over elk lid van een beschaafde gemeenschap, tegen zijn wil, is om schade aan anderen te voorkomen." (1869)

Een gelijksoortig idee werd eerder verwoord in de Franse Verklaring van de Rechten van de Mens en van de Burger van 1789: "Vrijheid bestaat in de vrijheid om alles te doen wat niemand anders schaadt; daarom kent de uitoefening van de natuurlijke rechten van ieder mens geen andere grenzen dan die welke de andere leden van de samenleving het genot van dezelfde rechten verzekeren. Deze grenzen kunnen alleen door de wet worden bepaald."

Deze natuurwet bestaat om de natuurlijke vrede en gelijkheid tussen mensen te handhaven en is hun schild en beschermer tegen onrechtvaardige heerschappij, in plaats van een macht over hen. Binnen de oude tradities van

inheemse gemeenschappen, vooral in de Angelsaksische wereld, ontwikkelde deze wet zich tot wat bekend werd als het gewoonterecht of de wet van het land. Het heeft sterke echo's in de gebruiken van inheemse naties over de hele wereld.

Hier volgt een basissamenvatting van de aard van het gewoonterecht tegenover het willekeurig recht.

Natuurlijke vrijheid en de basis van de common law tribunalen: Eerste beginselen

1. Iedere man, vrouw en kind wordt geboren en is van nature vrij, gelijkwaardig en soeverein, en bezit een inherente kennis van wat waar en juist is. Bijgevolg kan niemand aan een ander of aan enig gezag van buitenaf ondergeschikt worden gemaakt, aangezien de inherente wijsheid en vrijheid van ieder mens hem tot een volledig en toereikend schepsel op zichzelf maakt, binnen een grotere gemeenschap van gelijken.
2. Deze persoonlijke soevereiniteit is een weerspiegeling van de bredere natuurwet, volgens welke alle leven van nature ondeelbaar is en gemeenschappelijk is voor het voortbestaan en het geluk van allen. In elke rechtvaardige samenleving verleent deze gemeenschappelijkheid alle mensen het onvervreembare recht om onderling hun eigen bestuur in te stellen, en zich te verdedigen tegen elke tirannie of elk geweld, met inbegrip van die welke door externe autoriteiten wordt uitgeoefend. Elk gezag dat onrechtvaardig en willekeurig regeert, zonder de vrije en onvrijwillige instemming van het volk, heeft zijn recht om te regeren verloren en kan rechtmatig ten val worden gebracht. "Een onrechtvaardige regering is geen regering maar tirannie" – Plato
3. Uit deze natuurwet vloeit het gewoonte recht voort, dat tot doel heeft de inherente vrijheden en soevereiniteit van mannen en vrouwen in een gemeenschap te beschermen door rechtvaardigheid en vrede tussen hen te handhaven. Het gewoonterecht ontleent zijn gezag aan het volk zelf, en aan het vermogen van het volk om te weten wat rechtvaardig is en om zelf te oordelen over goed en kwaad. Dit vermogen komt tot uiting in een jurysysteem van twaalf vrij gekozen mensen die de uiteindelijke rechter en autoriteit zijn onder de Common Law en zijn tribunalen.

4. Historisch gezien ontstond het gewoonte recht in Engeland na de Normandische verovering in de 11e eeuw als een bolwerk ter verdediging van het volk tegen de willekeurige heerschappij van zelfbenoemde elites, vooral monarchen en pausen. Het gezag van deze elites werd op onnatuurlijke wijze ontleend aan oorlogsvoering, gewelddadige verovering en diefstal van de aarde, in plaats van aan de instemming van de gemeenschap en haar basis, de goddelijke wet van vrede en gelijkheid. Deze elitaire heerschappij kwam het sterkst tot uiting in het Romeinse Rijk en zijn afstammeling, de Kerk van Rome, volgens wier geloof "god" een heerser en veroveraar is ("domine"), en alle mensen "onderdanen" van de paus zijn.
5. Een dergelijke op verovering gebaseerde heerschappij van pauselijk en koninklijke elites gaf aanleiding tot een rechtssysteem dat bekend staat als burgerlijk of Romeins recht, en tot de overtuiging dat mannen en vrouwen niet begiftigd zijn met het vermogen tot zelfbestuur en wijsheid. Alle recht en gezag wordt daarom van buitenaf afgeleid, van wetten die door een heerser - paus, vorst of regering - worden opgesteld en opgelegd. Dit systeem heeft zich ontwikkeld uit de Aristotelische filosofie en het Romeinse eigendomsrecht, waarin de schepping wordt verdeeld en de mens wordt behandeld als een roerend goed en het bezit van anderen, en dus verstoken is van inherente vrijheden. De mensen zijn dus in alle opzichten slaven, afgesneden van de wereld die vrijelijk en gemeenschappelijk aan allen is gegeven. Dit slavensysteem rangschikt en categoriseert alle mensen, en kent beperkte "vrijheden" toe (freithoms, of slavenprivileges) die worden gedefinieerd en beperkt door statuten die door de heersers worden uitgevaardigd.
6. Het gewoonterecht en het burgerlijk (Romeins) recht staan dus fundamenteel tegenover elkaar en zijn met elkaar in oorlog. Zij kunnen niet met elkaar worden verzoend, omdat zij voortkomen uit twee totaal verschillende opvattingen van mensheid en rechtvaardigheid: Het gewoonterecht kent het leven als een gratis geschenk dat gelijkelijk aan allen wordt gegeven, terwijl onder het burgerlijk recht het leven een voorwaardelijk voorrecht is, en de mensheid een beheerde slavenbevolking. Bijgevolg werken regeringen in de praktijk volgens het burgerlijk recht (statuut) en denigreren of negeren zij het gewoonterecht volledig via de heerschappij van tribunalen die door rechters worden gedomineerd en geen rekenschap hoeven af te leggen.

7. De meest extreme vorm van op de elite gebaseerd burgerlijk/Romeins recht is het zogenaamde Pauselijk of Canoniek Recht, dat de Kerk van Rome definieert als de enige legitieme autoriteit op aarde waaraan alle andere wetten, mensen en regeringen ondergeschikt zijn. Canoniek recht is zelfbesturend en volledig onberekenbaar aan iets anders dan zichzelf. Achter haar façade van christelijke retoriek is het rooms-katholicisme een neo-heidense cultus, gebaseerd op het laat-derde-eeuwse Romeinse keizer-vereringssysteem dat bekend staat als Sol Invictus, waarin één soeverein met de titel "God en Meester" (Deus et Dominus) heerst over hemel en aarde: in het bijzonder de Paus. Het is geen verrassing dat deze tirannieke cultus meer oorlogen, genocide, veroveringen en moorden heeft veroorzaakt dan enige andere macht in de geschiedenis van de mensheid, en nog steeds de grootste bedreiging vormt voor het gewonterecht en de menselijke vrijheid.
8. De Kerk van Rome was de eerste en is de oudste rechtspersoon op onze planeet: een rechtspersoon ontworpen ter bescherming van tirannen, die de individuele aansprakelijkheid en verantwoordelijkheid van de elites voor elke misdaad of verovering die zij plegen teniet doet. Vanuit Rome en het Vaticaan Incorporated heeft zich de besmetting verspreid die nu onze planeet en ons leven dreigt te vernietigen, nu de onberekenbare bedrijfsoligarchie overal de vrijheid en de gezondheid van onze planeet ondermijnt door het hele leven ondergeschikt te maken aan winst en macht.
9. Op dit moment van collectieve verovering en onderwerping van de mensheid, ontstaat er een tegenbeweging om het goddelijke doel en de werking ervan door middel van de Wet van Wederzijds Bestuur opnieuw te bevestigen, en om de aarde en de mensheid te herstellen in hun natuurlijke wezen als een gemeenschappelijk lichaam. Deze beweging is bijbels en profetisch voorspeld als de tijd waarin alle mensen terugkeren naar hun natuurlijke gelijkheid, ontdaan van alle verdeeldheid, voorrechten en onderdrukking, om in harmonie met de schepping en elkaar te leven.
10. Dit herstel van de mensheid is een goddelijk doel, en begint met het actief opheffen van alle bestaande autoriteit en instellingen die afgeleid zijn van de Romeinse burgerlijke wet, en deze te vervangen door een nieuw bestuur onder Common Law jurisdictie. Het creëren van dat nieuwe natuurrechtelijke gezag onder een bevrijde mensheid is het fundamentele doel van de Common Law Courts.

Hoe gebruiken we het gewoonterecht?

De waarheid is dat overal in het dagelijks leven mensen gebruik maken van en vertrouwen op het gewoonterecht om samen te leven en te werken. Het is eenvoudigweg de inherente manier waarop mensen hun zaken samen regelen. Vergelijk het met de wortels die menselijke gemeenschappen samenbinden door onvoorwaardelijk het leven, de waardigheid en het welzijn van elke man, vrouw en kind te beschermen. Deze wortels zijn vooral noodzakelijk en fundamenteel tegenover tirannieke machten die deze natuurlijke vrijheid trachten te ondermijnen.

De stevige horizontale garanties van de Common Law voor wederzijds respect en bescherming vormen een permanente bedreiging voor de pogingen van arbitraire heersers om mannen en vrouwen in te lijven in de onnatuurlijke en verticale regeling die bekend staat als de Staat. Daarom probeert elke regering en religie de Wet van het Gemene Recht te annuleren met hun eigen gezag en statuten, om vrije mensen overal te reduceren tot de status van gereguleerde, gehoorzame, belastingbetalende loonslaven die een heersende klik dienen.

Onze alledaagse heerschappij van het gewoonterecht uitbreiden tot alle gebieden van het leven betekent de arbitraire heerschappij van die klikjes en van alle regimes op staatsniveau aanvechten. Maar juist omdat het de wet is van ons, de overgrote meerderheid van de mensheid, hoeft het alleen maar consequent te worden toegepast door genoeg van ons om willekeurig gezag en gevaren te doen afbrokkelen.

Wij gebruiken het gewoonterecht door het eenvoudig toe te passen en erop te vertrouwen, op alle terreinen van het leven. Dat betekent in de eerste plaats dat wij goed functionerende tribunalen oprichten met absolute en ultieme jurisdictie over elk aspect van ons leven en onze gemeenschap.

Zaken voor een Common Law Court

Het recht in de Europese traditie valt van oudsher uiteen in twee algemene categorieën: het burgerlijk recht en het strafrecht. Het burgerlijk recht heeft betrekking op geschillen tussen individuen - vaak "Tort"-overtredingen genoemd - of op nalatigheid die schade veroorzaakt. Het strafrecht heeft betrekking op daden die opzettelijk schade toebrengen aan individuen, maar die in ruimere zin misdrijven zijn tegen alle mensen omdat zij op de een of andere manier de gemeenschap bedreigen.

Ontstaan als verdediging tegen absolutisme en staats- of kerkelijke tirannie, behandelt de Common Law van oudsher strafrechtelijke zaken die "kroon-" of "canonieke" rechtbanken weigeren te behandelen, of dat op beperkte wijze

doen, waaronder moord, verkrachting, oorlogsvoering en andere misdaden tegen de gemeenschap. Maar ook civiele zaken van persoonlijke geschillen kunnen worden voorgelegd aan een tribunaal van gewoonterecht, die tenslotte aanspraak maakt op universele rechtsmacht over alle wettelijke zaken binnen een gemeenschap.

Aangezien het gewoonterecht is geworteld in het jurysysteem, is er immers geen beter forum denkbaar voor het regelen van burgerlijke zaken tussen individuen dan een proces voor de eigen burenen?

Voor onze doeleinden zal het zwaartepunt van de geschillen voor onze Common Law Tribunalen echter liggen bij het strafrecht en zaken waarbij sprake is van ernstige bedreigingen of misdrijven tegen mensen, dieren, gemeenschappen en het milieu.

Zoals in elk rechtssysteem ligt de bewijslast in dergelijke geschillen voor de Common Law Court bij de eisers - degenen die de rechtszaak aanspannen - en zijn de normale bewijsregels van toepassing. Zo kunnen beschuldigingen tegen een partij bijvoorbeeld niet voor de tribunaal worden gebracht zonder dat er een basis is in bewijsbare feiten, zoals primaire documentatie die door een onafhankelijke partij is gecertificeerd, of door ooggetuigen van het vermeende misdrijf te overleggen.

Een andere cruciale bewijsregel is de ontoelaatbaarheid van van horen zeggen bewijs, zoals in "Nee, ik was er niet bij, maar ik heb gehoord wat er gebeurd is". Dit is een bijzonder relevante regel wanneer het gaat om het plegen van ernstige misdrijven, zoals moord, genocide of verkrachting.

Kortom, elke beschuldiging moet worden gestaafd met bewijsbare feiten en moet worden geuit door iemand die een rechtstreekse deelnemer aan of ooggetuige van de gebeurtenis was.

Voor onze doeleinden moet worden opgemerkt dat in het geval van bijzonder monsterlijke, collectieve misdaden die worden gepleegd door regeringen of andere mogendheden, zoals aanvalsoorlogen, genocide of mensenhandel, de normale bewijsregels minder strikt worden toegepast. Dit is het gevolg van het realistische inzicht dat misdaden die door hele samenlevingen of regimes worden gepleegd, van een andere aard zijn dan misdaden die door geïsoleerde individuen worden gepleegd. Er gelden andere normen inzake opzet en bewijsvoering.

In de woorden van de hoofdaanklager bij de Neurenberg processen in 1946, Robert Jackson,
"Geen enkel regime dat de uitroeiing van hele groepen mensen nastreeft, bewaart over het algemeen schriftelijke bewijzen van hun voornemen deze

misdaad te begaan. Gezien de moorddadige aard van hun regime is dat ook niet nodig, aangezien een dergelijke uitroeiing niet als een misdaad wordt beschouwd. Niettemin tracht zelfs een dergelijk systeem het bewijs te verdoezelen en te verdoezelen, vooral in oorlogstijd ... Het bewijs van misdaden tegen de mensheid ligt over het algemeen niet in documenten, maar in de getuigenissen van overlevenden, in massagraven, en in het impliciete bewijs van de intentie om deze misdaden te begaan, vervat in de alledaagse en geïnstitutionaliseerde wetten, houdingen en normen van het moorddadige regime." (onze nadruk)

Impliciete intentie is een rechtsbegrip dat bijzonder relevant en specifiek is voor rechtszaken waarbij genocidale regimes betrokken zijn, met inbegrip van regeringen en kerken wier wereldbeeld en wetten andere groepen als onwaardig voor het leven of gelijke rechten beschouwen, zoals de groepen die berecht en veroordeeld werden in de eerste zaak van het ICLCJ betreffende de genocide op inheemse volkeren in Canada door kerk en staat. (www.itccs.org)

Wetten zoals de Indianenwet van Canada, die een andere reeks wetten oplegt aan een raciale doelgroep, of de rooms-katholieke "canonieke wet" genaamd Crimen Sollicitationas, die het verdoezelen van kinderverkrachtingen binnen de kerk vergoelijkt en vergemakkelijkt, wijzen op een duidelijke impliciete bedoeling om criminele daden te plegen en aan te moedigen.

Dat wil zeggen, het is niet nodig om de individuele bedoeling van katholieke priesters om kinderen kwaad te doen te bewijzen, omdat volgens hun eigen regels, die "canoniek recht" worden genoemd, elke priester systematisch verplicht is kinderen kwaad te doen door hen te helpen die dat doen, als hij zijn baan en wijding wil behouden. De collectieve schuld van deze geestelijken als geheel is impliciet en duidelijk, net zoals dat het geval was met alle dienaren van het nazi-regime.

Hoewel de normale rechtsgang vereist dat het openbaar ministerie bewijst dat de verdachte een handeling met voorbedachten rade heeft gepleegd, kan een dergelijke opzet ook worden verondersteld te bestaan door de ruimere context van een misdrijf, met name wanneer dat misdrijf wordt gepleegd door hele organisaties of regimes.

Het vaststellen van de waarheid is altijd een moeizaam proces, maar uiteindelijk wordt dit proces het best gewaarborgd door een groep juryleden in plaats van door individuele rechters. Gewoonterechtjury's, en niet individuele rechters, zijn steevast een betere garantie tegen misbruik van de bewijsregels en een rechtvaardige rechtsgang in een rechtszaal.

Zelfbenoemde rechters zijn notoir vatbaar voor corruptie en politieke manipulatie, en wanneer zij worden benoemd door de regeringen tegen wie een strafrechtelijk onderzoek loopt, zijn zij duidelijk ongeschikt om een eerlijk oordeel te vellen. In feite zijn dergelijke door de staat benoemde rechters volgens de wettelijke procedure niet bevoegd om zich uit te spreken over de criminaliteit en de schuld van hun werkgevers.

Rechters zien routinematig af van een eerlijke rechtsgang en van de regels voor bewijsvoering, en zijn daartoe bij wet gemachtigd. In Canada hebben door de "kroon" benoemde rechters zelfs de bevoegdheid om gerechtelijke stukken te wijzigen of te vernietigen, één partij in een geschil het zwijgen op te leggen, en een behoorlijke rechtsgang volledig te negeren!

De oprichting van een tribunaal van gewoonterecht met juryrechtspraak is bedoeld om manipulatie van de wet en de rechtspraak door onberekenbare partijen of gevestigde belangen te voorkomen. Het is geen toeval dat een van de grondleggers van de Amerikaanse Republiek, John Hancock, in 1777 verklaarde,

"Als we geen tribunalen hebben die door het volk worden opgericht en onderhouden, in plaats van door omkoopbare rechters, dan hebben we geen republiek... Onze grondwet en onze natie zullen rijzen of vallen naar gelang van de onafhankelijkheid van onze tribunalen."

Oprichting en instandhouding van Common Law Tribunalen

De Eerste Beginselen van de Common Law vestigen de algemene legitimiteit en de wettigheid ervan. Uit dit geldige systeem vloeien tribunalen voort met de bevoegdheid om het volk als geheel te beschermen door personen en instellingen die de gemeenschap bedreigen, te vervolgen en in staat van beschuldiging te stellen.

Het mandaat om dergelijke tribunalen in te stellen wordt ontleend aan de soevereiniteit van het volk als geheel, en niet aan een bepaald politiek systeem of een bepaalde regering. Common Law Courts zijn derhalve universeel, niet beperkt door gewoonterrechtelijke grenzen of wetten, en zijn bevoegd om over elke kwestie of grief te oordelen. Common Law Courts zijn niet onderworpen aan en erkennen geen andere wettelijke of morele autoriteit, immuniteit of voorrecht, zoals die waarop hoofden van kerken en staten zich gewoonlijk beroepen.

Omdat de Common Law Courts universele rechtsmacht genieten vanwege hun wortels in de natuurwet, kunnen zij in elk land of elke gemeenschap worden gevestigd, en niet alleen in naties met een specifieke wettelijke traditie op het gebied van gewoonterrecht, zoals Engeland, Canada en Amerika.

Common Law Tribunalen worden opgericht wanneer een aantal mannen en vrouwen bijeenkomen om een oordeel te vellen over een zaak die hen en hun gemeenschap aangaat. Dergelijke tribunalen zijn dus altijd op natuurlijke wijze verbonden met politieke bewegingen, "stadhuisbijeenkomsten" en gewetenstribunalen die burgers verenigen en rechtstreeks uiting geven aan hun zorgen en eisen. Het Hof is daarbij de uitdrukking van die stem.

Het Hof zelf is opgericht door de directe wil en stem van het volk als geheel, dat een burgerjury van tenminste twaalf personen kiest, een burgeraanklager die de zaak namens het volk behandelt, een voorzittende arbiter wiens taak strikt adviserend is, en een sheriff en een groep vredesofficieren om de dagvaardingen, bevelen en vonnissen van het Hof ten uitvoer te leggen.

Daarnaast kan de gemeenschap lokale magistraten aanwijzen die vertrouwd zijn met de wet en die bekend staan als "Justices of the Peace" (JP's), die van oudsher de bevoegdheid hebben om jury's bijeen te roepen en arrestatiebevelen uit te vaardigen. De JP kan ook het initiatief nemen tot de oprichting van een tribunaal van gewoonterecht.

Alle deelnemers aan een "Common Law Court" moeten hun eigen zaak in alle gerechtelijke procedures naar voren brengen, aangezien het toestaan dat een ander hen "opnieuw naar voren brengt" een afstand zou betekenen van hun natuurlijke rechten en soevereiniteit. Dit geldt zowel voor de eisers als voor de verweerders die bij een zaak voor het Hof betrokken zijn.

Er zijn dus geen beroepsjuristen of vaste voorzittende rechters in een common law-tribunalen-stelsel.

Er is geen beperking van de bevoegdheid van een "Common Law Court" om toegang te verkrijgen tot een persoon, plaats of zaak, noch van de duur of de rechten van het Hof. Het Hof en zijn Magistraat kunnen openbare dagvaardingen uitvaardigen die bindend zijn voor elke persoon of instelling, en uitvoerbaar zijn door de Sheriff van het Hof, die een onbeperkt recht heeft om elke persoon die in de dagvaarding wordt genoemd, aan te houden en voor het Hof te brengen.

Het eindoordeel van de Common Law Court Jury is definitief en niet vatbaar voor beroep, eenvoudigweg omdat een redelijke en niet gedwongen groep burgers tot de waarheid van een zaak kan komen op basis van het bewijs alleen, bezeten als zij zijn van een inherente kennis van goed en kwaad. De waarheid is niet veranderlijk. Een beklaagde is ofwel onschuldig ofwel schuldig; de waarheid kan niet worden herzien of heroverwogen, want dan is zij niet waar.

Indien echter onomstotelijk kan worden bewezen dat het vonnis van het tribunaal onrechtmatig tot stand is gekomen, ongepast werd beïnvloed, of plaatsvond op basis van onvolledig of gebrekkig bewijs, kan een magistraat voor gewoonterecht de zaak heropenen en opnieuw berechten met de normale jury en functionarissen van het tribunaal.

Zo is ook het vonnis van het Hof onherroepelijk, en wordt het niet alleen ten uitvoer gelegd door de Hofsheriff, maar door alle burgers. Want het Gemeenschappelijk Recht komt voort uit en is de directe verantwoordelijkheid van alle mensen, evenals al zijn procedures. Het vonnis is werkelijk een verklaring van het volk dat het zichzelf zal besturen volgens zijn eigen democratische wet en besluiten.

Er is geen beperking op de bevoegdheid van een burgerjury om een vonnis uit te spreken over een persoon, groep of instelling. De rechter-commissaris of magistraat heeft niet de bevoegdheid om het oorspronkelijke oordeel of vonnis van de jury te wijzigen, te beïnvloeden of te sturen - hij kan de jury alleen adviseren over wettelijke procedures en rechtsvragen.

Tenslotte wordt de jury van het "Common Law Court" na het uitspreken van het eindvonnis en het vonnis automatisch ontbonden en worden de juryleden van hun taak ontheven. Geen tribunaal wordt in stand gehouden zonder de bewuste toestemming en deelname van het volk zelf.

Nogmaals, er is geen professionele, permanente kaste van advocaten of rechters in een common law rechtssysteem, maar veeleer verkozen en tijdelijke rechterlijke functionarissen.

Gerechtelijke procedure en tribunaal protocol

Het gewoonterecht, dat is afgeleid van het natuurlijk recht, baseert zijn wettelijke procedures op het centrale beginsel van een eerlijke rechtsgang: het drievoudige recht van eenieder om in kennis te worden gesteld van de tegen hem ingebrachte beschuldigingen, om het bewijsmateriaal in een dergelijke rechtszaak in te zien en om te worden berecht en veroordeeld voor zijn eigen gelijken.

Er kan geen wettig proces plaatsvinden of een veroordeling worden uitgesproken indien de beschuldigde deze rechten niet heeft gekregen en niet de kans heeft gekregen om zich vrijelijk voor een tribunaal te verdedigen.

Dergelijke rechten zijn gebaseerd op deze fundamentele leerstukken van het gewoonterecht:

1. Er wordt van uitgegaan dat de beschuldigde onschuldig is, niet schuldig;
2. De bewijslast van de schuld van de beschuldigde rust niet op de beklaagde, maar op de eiser, die een jury buiten iedere redelijke twijfel moet overtuigen van de schuld van de beschuldigde, en
3. De beschuldigde kan niet zonder vorm van proces in hechtenis worden genomen, maar moet onverwijld voor een tribunaal verschijnen, overeenkomstig het beginsel van Habeas Corpus (Latijn voor "breng het lichaam voor").

Beide partijen in een geschil krijgen evenveel tijd om hun verklaringen en bewijsmateriaal in te dienen, moties bij het Hof in te dienen en op argumenten te

reageren. Maar om "vexatoire procesvoering" te voorkomen, die alleen maar bedoeld is om een tegenstander lastig te vallen of te verstoren - en die de rechtspleging en de eerlijke rechtsgang zelf kan vertragen en belemmeren - stelt het Hof gewoonlijk een strikte tijdslimiet aan de procedures die aan het proces voorafgaan, waarna het proces moet beginnen.

De periode voorafgaand aan het proces is bedoeld om beide partijen de gelegenheid te geven hun bewijsmateriaal en argumenten aan elkaar voor te leggen om een schikking te bereiken voordat de zaak voor de rechter komt. Deze presentatie wordt gewoonlijk aangeduid als "Examination for Discovery" of Voir Dire ("zien en zeggen"), waarbij elke partij elk relevant bewijs of document van de andere partij kan eisen.

Als het onderzoek niet leidt tot een schikking van de geschillen, dan wordt het tribunaal bijeengeroepen en begint een proces.

De algemene procedures en protocollen van een tribunaal van gewoonterecht zijn samengevat in het volgende schema, dat moet worden gevolgd door iedereen die andere partijen wil beschuldigen en berechten.

Stap één - De zaak samenstellen

Een memorie van eis moet worden ingediend door degenen die een zaak aanhangig maken, de zogenoemde eisers. In de memorie worden de basisfeiten van het geschil, het verweten onrecht en de gevraagde genoegdoening puntsgewijs uiteengezet.

Vervolgens moet de vordering van de eiser vergezeld gaan van ondersteunend bewijsmateriaal: documenten en getuigenissen die zijn zaak

zonder enige redelijke twijfel bewijzen. Dit bewijsmateriaal moet naar behoren worden beëdigd door personen die geen partij zijn bij het geschil, in de vorm van verklaringen waarbij getuigen zijn opgetreden, en het moet bestaan uit de originele documenten zelf, en niet uit kopieën.

Ook moet eenieder wiens getuigenis in dit bewijsmateriaal wordt gebruikt, bereid zijn in de rechtszaal te komen om te getuigen en zijn eigen verklaring te bevestigen.

Stap twee - Het rechtsmiddel van een Common Law Tribunaal zoeken: Het indienen van een verklaring van vordering van het recht

Nadat hij zijn zaak heeft verzameld, moet de eiser de hulp inroepen van een tribunaal van gewoonterecht en haar functionarissen. Een dergelijke tribunaal kan in het leven worden geroepen door het publiceren van een "Notice of Claim of Right" (zie Appendix B, "Rechtbankdocumenten"), hetgeen een openbare verklaring is waarin de gemeenschap wordt opgeroepen de eiser te helpen bij het doen gelden van zijn recht volgens het gewoonterecht om zijn zaak te laten behandelen door een jury van zijn burens en gelijken.

Een dergelijke verklaring kan in plaatselijke kranten worden gepubliceerd of eenvoudigweg notarieel worden bekrachtigd en op een prominente openbare plaats worden opgehangen, zoals een gemeentehuis of bibliotheek.

Stap drie - Het vormen van een tribunaal van gemeenschappelijk recht

Binnen 24 uur na de uitvaardiging van een dergelijke Aankondiging van Rechtsvordering kunnen twaalf burgers van een gemeenschap zichzelf samenstellen tot een Common Law Court en zijn jury, en moeten dan uit hun gelederen de volgende Court Officers benoemen

- een rechter-commissaris, die het Hof adviseert en toezicht houdt
- *een openbare aanklager of burgeraanklager* om de zaak te leiden; deze persoon is gewoonlijk de aanklager zelf of iemand die hij machtigt om hem te adviseren maar niet te vertegenwoordigen
- *een raadsman van de verdediging*, die de beschuldigde adviseert maar niet vertegenwoordigt
- *een gerechtsdienaar*, gekozen uit de gemeenschap of afgevaardigd uit de bestaande vredesofficieren.
- *Gerechtsdienaren, een griffier en een gerechtsverslaggever*

Er wordt van uitgegaan dat mensen met kennis van het gewoonterecht en

van gerechtelijke procedures in deze hoedanigheden zullen optreden. En, zoals gezegd, kan een "Common Law Magistrate" of "Justice of the Peace" ook het initiatief nemen tot de oprichting van een "Common Law Court".

Stap vier - De eedaflegging en het bijeenroepen van de jury en de gerechtsofficieren: Ambtseed

Na de benoeming van deze Hoffunctionarissen zal de Adjudicator (een vrederechter of een vergelijkbare Magistraat) het Hof formeel bijeenroepen door het afnemen en toedienen van de volgende Eed van gewoonterecht aan alle Hoffunctionarissen:

Ik (naam) zal mijn taken als ambtenaar van dit Gemeenschappelijk Hof getrouw vervullen overeenkomstig de beginselen van natuurlijke gerechtigheid en behoorlijke rechtsbedeling, waarbij ik te allen tijde zal handelen met integriteit, eerlijkheid en rechtmatigheid. Ik erken dat ik uit mijn functie kan en zal worden ontheven, indien ik deze eed niet consequent nakom. Ik leg deze openbare eed vrijwillig af, zonder dwang of bijbedoeling, en zonder enig geestelijk voorbehoud.

Na het afleggen van deze eed zullen de juryleden, de raadslieden van het Hof, de sheriffs, de gerechtsdienaren en de verslaggever bijeenkomen en instructies betreffende de zaak ontvangen van de Adjudicator. De arbiter is geen voorzittende rechter of magistraat, maar een adviseur van het Hof, en heeft niet de bevoegdheid om de handelingen of beslissingen van de jury of andere functionarissen van het Hof te beïnvloeden, te leiden of te stoppen, behalve in het geval van een grove rechterlijke dwaling of nalatigheid van de andere functionarissen van het Hof. Het Hof is dus zelfregulerend en afhankelijk van het wederzijds respect en bestuur van alle functionarissen van het Hof en van de Jury.

Stap Vijf – Voorbespreking

De Adjudicator brengt beide partijen bijeen in een pre-trial conferentie in een poging om de zaak voorafgaand aan een proces te schikken. Indien geen schikking wordt bereikt, moeten beide partijen vervolgens deelnemen aan een verplicht Discovery Examination, waarin de bewijzen en tegenbewijzen en verklaringen van beide partijen zullen worden gepresenteerd. Na een periode van niet meer dan een week zal deze preprocesuele conferentie worden afgesloten en zal het proces beginnen.

Stap zes – Uitvaardiging van openbare dagvaardingen

Geen enkele persoon of instantie kan rechtmatig worden gedagvaard voor het Common Law Court zonder eerst een volledige reeks aanklachten tegen hen te ontvangen en een formele kennisgeving om te verschijnen, of een dagvaarding. Zo'n dagvaarding geeft de exacte tijd, datum en adres aan wanneer en waar het proces zal beginnen. De openbare dagvaarding wordt door de eiser aangevraagd via de griffier van de tribunaal.

De dagvaarding wordt uitgegeven onder de handtekening van de court adjudicator en aan de verweerder overhandigd door de sheriff van de tribunaal binnen 24 uur na de indiening ervan in de griffie van de tribunaal door de eiser. De sheriff moet de verweerder persoonlijk betekenen of de dagvaarding op een openbare plaats plaatsen en de plaatsing opnemen als de verweerder de betekening vermijdt.

Verdachte heeft zeven dagen de tijd om vanaf de datum van betekening voor de rechter te verschijnen.

Stap zeven - Het proces begint: openingsargumenten

Na een inleiding door de arbiter begint het proces met openingsargumenten door eerst de eiser of aanklager en vervolgens de verweerder. De arbiter en beide raadgevers krijgen dan de kans om beide partijen om opheldering te vragen en om verzoeken in te dienen bij het tribunaal als het duidelijk is dat de procedure kan worden versneld.

Opmerking:

Stap zeven kan nog steeds plaatsvinden, zelfs als één partij, meestal de verdachte, niet aanwezig is in het tribunaal en weigert deel te nemen. Een dergelijk proces, dat "bij verstek" wordt gevoerd, blijft een legitieme wettelijke procedure zodra de verdachte alle gelegenheid krijgt om te verschijnen en te reageren op de beschuldigingen en bewijzen tegen hem. Een proces bij verstek begint met de eiser die zijn openingsargument presenteert, gevolgd door zijn centrale zaak. De door het tribunaal aangestelde raadsman krijgt dan de gelegenheid om namens de afwezige verdachte te pleiten, indien dat de wens van laatstgenoemde is. Het is vaak zo dat een niet-reactie of niet-verschijning van de verweerder ertoe kan leiden dat de Adjudicateur de jury adviseert om een vonnis in het voordeel van de eiser uit te spreken, op grond van het feit dat de verweerder stilzwijgend heeft ingestemd met de zaak tegen zichzelf door het bewijs of de beschuldigingen niet te betwisten en door

geen poging te doen om zijn eigen goede naam in het openbaar te verschijnen en te verdedigen.

Stap acht – Hoofdgeding

Ervan uitgaande dat de procedure niet bij verstek wordt gevoerd en de verweerder aanwezig is, begint de hoofdprocedure van het proces vervolgens met de presentatie door de eiser van de details van zijn bewijs en argumentatie tegen de verweerder, die vervolgens kan reageren. De eiser kan worden bijgestaan door de burgerofficier van het tribunaal. Na zijn presentatie wordt eiser vervolgens door gedaagde of zijn adviserende raadsman verhoord. Na een kruisverhoor presenteert gedaagde zijn zaak, al dan niet met zijn adviserende raadsman, en wordt hij op zijn beurt kruisverhoord door eiser of burgerofficier van het tribunaal.

Stap negen – Afsluitende samenvattingen en argumenten voor de jury en eindadvies door de Adjudicateur

Na het hoofdgeding heeft de Adjudicateur de mogelijkheid om beide partijen verder te ondervragen om de jury een definitief advies te geven. Eiser en vervolgens verweerder hebben dan het recht om hun slotsamenvatting en argumentatie aan het tribunaal te geven. De Adjudicateur sluit af met eventuele laatste opmerkingen aan de jury.

Stap tien – De jury trekt zich terug om te beraadslagen

Het Hof wordt in reces gehouden terwijl de twaalf burgerjuryleden zich terugtrekken om tot een unaniem oordeel en een vonnis te komen, op basis van hun beoordeling van al het bewijsmateriaal. Er is geen tijdsbeperking op hun beraadslagingen en gedurende die tijd mogen ze geen contact hebben met iemand behalve de gerechtsdeurwaarder, die hun bewaker en escorte is. Het oordeel en de straf van de jury moeten consensueel, niet-gedwongen en unaniem zijn.

Stap elf – De jury velst haar unanieme oordeel en vonnis

Het Hof wordt opnieuw bijeengeroepen nadat de Jury tot een oordeel is gekomen. Als de juryleden niet volledig eens zijn over het vonnis, wordt de verdachte automatisch onschuldig verklaard. De woordvoerder van de jury, uit hen gekozen door middel van een stemming, kondigt het vonnis aan het Hof aan, en op basis van dat oordeel wordt ook de definitieve zin

uitgesproken door de jury.

Stap twaalf – Hert tribunaal verdaagt en het vonnis wordt ten uitvoer gelegd

Na de aankondiging van het vonnis en het vonnis, laat de Adjudicateur de beklaagde vrij of bevestigt en autoriseert de beslissing van de jury in naam van de gemeenschap en haar tribunaal, en draagt de sheriff op om die straf ten uitvoer te leggen. De Adjudicateur ontslaat vervolgens de jury en sluit de procesprocedure formeel af, en het Hof is gesloten. Het volledige verslag van de gerechtelijke procedure is een openbaar document, toegankelijk voor iedereen, en kan op geen enkele manier worden achtergehouden, gewijzigd of gecompromitteerd door de Adjudicateur of een andere partij.

Een opmerking over common law enforcement:

Het is duidelijk dat elke valide burger verplicht en gemachtigd is door de natuurwet om de sheriff van het hof en zijn plaatsvervangers bij te staan bij het uitvoeren van de straf van het hof, inclusief door te zorgen voor de opsluiting van de schuldigen, het toezicht op zijn medewerkers en de openbare inbeslagname van de activa en eigendommen van de schuldige en zijn agenten, als dat de uitspraak van het Hof is. Deze collectieve rechtshandhaving is vereist in het belang van de openbare veiligheid, met name wanneer de schuldige partij een hele instelling of hoofdfunctionarissen van dat orgaan is.

Een notitie over het in beroep gaan tegen beslissingen van het Common Law Court:

Onder de doctrine van het natuurrecht, waarin elke man en vrouw wordt geboren met een inherent begrip van goed en kwaad en van rechtvaardigheid, is het duidelijk dat een jury van twaalf burgers, wanneer ze het volledige bewijs en de feiten van een zaak krijgt, tot een rechtvaardig en juist oordeel zal komen. De waarheid van dat vonnis moet standhouden en is niet onderhevig aan herbeoordeling of betwisting, behalve in het geval van een grove plichtsverzuim of het niet in overweging nemen van bewijsmateriaal. Daarom zijn de uitspraken van jury's van het Common Law Court niet onderhevig aan beroep of herziening, omdat de waarheid niet veranderlijk of hervormbaar is.

Deze stevigheid van een vonnis is ook vereist door de Common Law-doctrine en -gewoonte van Stare Decisis, wat betekent "de beslissing staat", waarbij

de precedentbeslissingen van eerdere rechterlijke uitspraken bindende autoriteit hebben. Zonder Stare Decisis is de wet onderhevig aan de grillen en politieke inmenging van heersers en despoten.

In de woorden van Black's Law Dictionary,

De doctrine van stare decisis stelt dat wettelijke beslissingen bindend zijn en niet mogen worden teruggedraaid. "De beslissing blijft staan." Dat wil zeggen, zodra een tribunaal zijn oordeel over een kwestie heeft geveld, zal hij zichzelf niet meer ongedaan maken. Dit is in feite de basis van de wettigheid in het common law- systeem - en is een van de belangrijkste verschillen tussen het gewone en het burgerlijk recht. (onze nadruk)

Vonnissen, handhaving en veroordeling van heersers en instellingen

Elk rechtssysteem werkt volgens zijn eigen wereldbeeld en essentiële doel. In het geval van burgerlijk recht of statutair recht bepalen de belangen van personen die oorlog met elkaar voeren in een rechtszaal het proces en de doelstellingen van het Hof. Dit systeem dient iedereen die het geld of de invloed heeft om de meest overtuigende zaak voor te leggen, meestal voor een enkele magistraat die deel uitmaakt van een zelfbesturende en niet-verantwoordelijke gerechtelijke klik.

De wet, onder dit van de elite afgeleide systeem, is een privéwapen om tegen een andere persoon of groep te hanteren boven commerciële belangen, niet een weg van rechtvaardigheid voor iedereen of van het algemeen belang.

In het gewonterecht daarentegen wordt het Hof niet gedefinieerd door tegenstrijdige individuele belangen, maar door de behoeften van de gemeenschap als geheel, en door rechtvaardigheid zoals gedefinieerd door degenen die hebben geleden onder het gebrek daaraan.

Een fundament van collectieve moraliteit vormt hoe de Common Law werkt, volgens een eenvoudige kwestie: zal deze wettelijke beslissing en precedent de gemeenschap als geheel het beste dienen, en degenen binnen haar die het meest kwetsbaar zijn of die hebben geleden of slachtoffer zijn geworden, of wie dat kan zijn?

Mannen en vrouwen hebben een natuurlijke neiging om hun geschillen op te lossen en geschillen onderling te bemiddelen, wanneer ze niet worden gedwongen en aan zichzelf worden overgelaten om hun eigen natuurlijke gevoel van goed en kwaad toe te passen. Desondanks heeft de staat onder dreiging van geweld mensen met kracht geconditioneerd om automatisch hun eigen oordeel te ontkennen en uit te stellen aan externe autoriteiten wanneer

ze in geschil zijn of gerechtigheid zoeken. En dus is een lange "herleer van vrijheid" nodig om common law weer een functioneel onderdeel van het menselijk leven te laten worden.

Gelukkig hebben we ontdekt dat juist de daad van het publiekelijk verklaren en vestigen van de suprematie van het volk en hun gemeenschappelijke wet dat proces van het opnieuw leren van vrijheid in de harten en geesten van een groeiend aantal mensen heeft aangewakkerd. Aangewakkerd, maar niet beveiligd. Want de grootste belemmering voor de effectiviteit van Common Law-tribunalen ligt in de angsten en twijfels die burgers grijpen wanneer ze de macht krijgen om de wet te zijn en niet dat de wet hen wordt aangedaan.

"Het recht in eigen hand nemen", zo is ons ten onrechte geleerd een schending van de burgerlijke orde en komt neer op "anarchie". In werkelijkheid is het voor burgers om wettelijke zaken zelf te beoordelen de hoogste burgerlijke deugd en de hoeksteen van echte democratie, volgens de Atheense wetgever Solon. De laatsten geloofden zelfs dat burgers een boete of berisping moesten krijgen omdat ze terugdeinsden voor een publieke controverse of voor hun aangeboren vermogen om wetgever te zijn.

De kern van die persoonlijke verantwoordelijkheid voor de wet is het vermogen van burgers om zelf als beëdigde juryleden een rechtszaak te beoordelen en in zo'n rechtszaak een vonnis en straf op te leggen. Het jurysysteem is altijd de zuiverste uitdrukking geweest van de Common Law en zijn vermogen om de mensen zelf in staat te stellen traditionele vrijheden te verdedigen en de waarheid van een zaak vast te stellen.

Om een eerlijk en redelijk oordeel te vellen, hoeft iedereen alleen maar alle feiten en het bewijs te kennen en het allemaal nuchter te overwegen, zonder bedreigingen, invloed of dwang. Hoe meer mensen samenkomen om de waarheid van een zaak te bepalen, hoe groter de kans dat ze tot een rechtvaardig en waarheidsgetrouw oordeel zullen komen. Het is vaak zo dat individuele vooringenomenheid of vooroordeel, dat altijd aanwezig en onmiskenbaar is binnen een jury, door het juryproces wordt gecompenseerd en geabsorbeerd in een bredere collectieve waarheid die wordt opgelegd door de natuurlijke rede en eerlijkheid onder juryleden.

Handhaving

De grote en netelige kwestie is natuurlijk niet of mannen en vrouwen tot een vonnis van het tribunaal kunnen komen, maar eerder hoe hun beslissing kan worden afgedwongen en effectief kan zijn in hun gemeenschap. Dit is vooral een probleem wanneer het vonnis wordt opgelegd aan hoofden van kerk of

staat, of zelfs hele instellingen, zoals in het vonnis van 25 februari 2013 van het Internationaal Common Law Court of Justice (ICLCJ) met betrekking tot genocide in Canada. (www.itccs.org)

Om die zaak als voorbeeld te nemen: het morele gewicht van het vonnis was duidelijk het sterkste wapen in het arsenaal van het Hof en schiep de voorwaarden voor de tenuitvoerlegging van het vonnis tegen de dertig functionarissen van kerk en staat die in de aanklacht worden genoemd.

Om te beginnen heeft het vonnis van 25 februari - dat alle beklaagden veroordeelde tot openbare verbanning, vijftientig jaar gevangenisstraf en het verlies van alle eigendommen en bezittingen - direct bijgedragen aan het afzetten van niet alleen paus Benedictus, Joseph Ratzinger, maar ook de machtigste katholieke kardinaal in Rome: de Vaticaanse staatssecretaris Tarcisio Bertone, die ook ontslag nam terwijl hij in functie was nadat het vonnis van het ICLCJ was uitgesproken.

Ratzinger en Bertone weten van het internationaal recht, ook al doen anderen dat niet. Ze begrijpen dat de uitspraak van het ICLCJ een erkende legitimiteit heeft onder de Wet der Naties en het publieke recht om Tribunalen van Geweten te vormen wanneer regeringen en rechtbanken weigeren een zaak aan te pakken. En het Vaticaan weet ook dat het vonnis van het ICLCJ kan worden ingevoerd in de rechtbanken van andere landen en kan worden gebruikt voor het uitvoeren van arrestatiebevelen tegen bewezen oorlogsmisdadigers zoals kerkofficieren. En dus is het aftreden van deze ogenschijnlijk 'onaantastbare' kerkleiders in het voorjaar van 2013 een eenvoudig bewijs van de kracht van onafhankelijke, common law rechterlijke uitspraken.

Een rechterlijke uitspraak is immers een bindend bevel dat de volle kracht van de wet met zich meedraagt, en wie een dergelijk vonnis negeert of ondermijnt, en de bevelen van het Hof die daaruit voortvloeien, is schuldig aan een strafbaar feit. In de bijlage bij deze handleiding hebben we alle rechtbankdocumenten met betrekking tot die eerste ICLCJ-zaak van genocide in Canada herdrukt.

Het gerechtelijk bevel en het aanhoudingsbevel van 5 maart 2013 kunnen worden opgevolgd door elke beëdigde agent van het ICLCJ of wie een dergelijke agent ook benoemt.

Elke burger, kortom, kan helpen bij de arrestatie van Joseph Ratzinger, Tarcisio Bertone en de achtentwintig andere functionarissen van kerk en staat die door het ICLCJ schuldig zijn bevonden aan misdaden tegen de mensheid.

Een dergelijke handhaving van de wet door burgers zelf wordt in de meeste landen algemeen erkend, onder het precedent dat algemeen bekend staat als "het recht op burgerarrest".

In Canada bijvoorbeeld, kunnen burgers op grond van een wet die bekend staat als de Citizens Arrest and Self-defence Act (2012), iedereen vasthouden die een misdrijf pleegt of er zelfs van wordt verdacht dit te hebben gedaan, of die een bedreiging vormt voor hun eigen veiligheid of die van anderen: zoals, voor onze doeleinden, een priester die kinderen verkracht. Deze bevoegdheid van Citizens Arrest is in feite verruimd onder deze nieuwe Canadese wet, van wat het eerder was. (zie : http://laws-lois.justice.gc.ca/eng/annualstatutes/2012_9/FullText.html)

In theorie is de handhaving van common law court-uitspraken door elke burger dus niet alleen volkomen legitiem en wettig, maar wordt het zelfs gegarandeerd door de wetten van landen die worden gedomineerd door burgerlijk, statutair recht. Maar macht, zoals we weten, gaat niet alleen over wetten en theorie, maar gaat uiteindelijk gepaard met naakte kracht: het vermogen van de ene groep om zijn wil op te leggen aan een andere.

Hugo Grotius, een zestiende-eeuwse pionier van het internationaal recht, zei dat rechtsbeginselen alleen macht verwierven als ze werden ondersteund door kanonvuur. Dus afgezien van het wettelijke en morele gewicht, welke "kanonnen" zullen de vonnissen van onze Common Law-Tribunalen ondersteunen en afdwingen? Zeker als de vuurkracht van degenen die we veroordelen en arresteren blijkaar zoveel groter is dan de onze?

Een andere grote pionier, de Chinese generaal Sun Tzu, schreef millennia geleden dat in elk conflict macht uiteindelijk niet is wat je materieel hebt, maar eerder psychologisch; en de superieure vuurkracht van een veel grotere vijand kan altijd worden tenietgedaan met de juiste, onvoorziene manoeuvres. (We hebben veertig van Sun Tzu's meest relevante leringen herdrukt in bijlage C).

De heersers die door het ICLCJ zijn aangeklaagd, zijn mannen en vrouwen die worden gehuld in de illusoire gewaden van hun ambten, en ze worden bewaakt door andere mannen en vrouwen die, net als de heersers zelf, voornamelijk worden gemotiveerd door angst. Die angst is hun grootste zwakte en kan gemakkelijk worden uitgebuit door zelfs een kleine groep mensen, zoals iedereen die een rooms- katholieke kerk heeft bezet heel snel leert.

Het feit dat wetten de rijken en machtigen bewaken, is niet zo belangrijk als de realiteit dat elke functionele wet berust op zijn morele en politieke legitimiteit. Zodra een dergelijke legitimiteit is verzwakt of verdwenen,

beginnen de wetten en de harde fysieke macht van een staat of kerk af te brokkelen. Zodra het vertrouwen van het publiek in een heerser afneemt, verschijnen er interne verdeeldheid in de heersende hiërarchie, en meestal vindt er een "paleiscoup" plaats en valt het regime. We zijn getuige van precies dergelijke ontwikkelingen en zo'n ineenstorting van de legitimiteit

binnen de rooms-katholieke kerk van vandaag, op de manier van gebeurtenissen voorafgaand aan de afzetting van een dictatuur.

En dus is het korte antwoord op de vraag, hoe handhaven we onze vonnissen in het licht van de macht van de vijand, eenvoudig, we doen wat Sun Tzu leert, en slaan toe op het zwakste, niet het sterkste, deel van die vijand.

Het zwakke punt van elke instelling, vooral een kerk, is haar publieke imago en haar bron van geld. Dreig een van beide, en de hele instelling moet reageren op de kleinste vijanden. Dat hebben we in de praktijk bewezen. En het feit van onze kleinheid geeft ons de vrijheid en flexibiliteit om zulke grote doelen te bereiken wanneer en hoe we willen: een macht die wordt ontzegd aan grote instellingen.

Een Common Law Court-uitspraak zoals die van 25 februari is een wig tussen de geloofwaardigheid van een instelling als het Vaticaan en de rest van de wereld. Het is duidelijk dat we, door die geloofwaardigheid – een zwakke schakel in de keten van de kerk – aan te tasten, om de voor de hand liggende sterke punten van die tegenstander heen manoeuvreren en hen raken waar ze geen verdediging hebben: het feit dat ze als organisatie officieel kinderverkrachters en mensenhandel beschermen en helpen. En het was precies door zo'n strategische manoeuvre uit te voeren dat het Vaticaan op 4 augustus 2013 werd uitgeroepen tot een transnationale criminele organisatie onder internationaal recht. (www.itccs.org , 3 augustus)

Als zo'n crimineel orgaan kan het Vaticaan nu legaal worden opgeheven, zijn officieren worden gearresteerd en zijn eigendommen en rijkdom in beslag worden genomen, niet alleen onder common law, maar volgens de wet der naties. (zie Het Verdrag van de Verenigde Naties tegen grensoverschrijdende georganiseerde misdaad, november 2000, artikelen 5, 6 en 12: <http://www.unodc.org/unodc/treaties/CTOC/#Fulltext>)

Dus hoewel het normaal gesproken niet mogelijk is om staatshoofden of bedrijven onmiddellijk vast te houden nadat een vonnis tegen hen is uitgesproken, volgt zo'n arrestatie vanzelf naarmate hun geloofwaardigheid en bescherming afnemen. Hun openlijke macht heeft de neiging af te brokkelen als de wet en publieke veroordeling rond hun sterke verdediging

werken en ze ondermijnen, zoals water dat rond een muur of een rots stroomt.

Het doel van elk vonnis van het Common Law Court is immers niet om louter individuen aan te vallen of gevangen te zetten, maar om elke bedreiging voor de hulpelozen en de gemeenschap te stoppen: om dergelijke bedreigingen te stoppen zodat ze niet opnieuw voorkomen, voornamelijk door de institutionele bron van die bedreigingen te beëindigen. En ons belangrijkste middel om dit te doen is het morele gewicht van ons bewijs en vonnissen in combinatie met het vermogen van veel mensen om die vonnissen af te dwingen.

Common Law Sheriffs en Peace Officers

Dat brengt ons bij een belangrijk aspect van het Hof: zijn politie-arm, zonder welke het niet kan functioneren. De traditie van Common Law sheriffs is een oude in de Engelssprekende wereld: mannen of vrouwen die vanuit de lokale gemeenschap worden aangesteld om degenen die anderen schade berokkenen vast te houden, hen naar stads- of "shire" -tribunalen te brengen voor oordeel en de straf van dat tribunaal af te dwingen.

In de Verenigde Staten is die traditie nog steeds levend en belichaamd in lokaal gekozen sheriffs die aanzienlijke macht krijgen binnen hun gemeenschappen.

De rol van de Common Law Court Sheriff is vierledig:

- het bieden van zekerheid voor het Hof,
- het uitvoeren van gerechtelijke dagvaardingen en bevelen om te verschijnen,
- het vasthouden en fysiek aan het tribunaal leveren van degenen die een gerechtelijk bevel ontwijken,
- en ten slotte het ten uitvoer leggen van de definitieve straf van het Hof, onder meer door de schuldigen gevangen te zetten en te controleren.

De sheriff voert deze taken niet alleen uit, maar met afgevaardigden en andere agenten die hij aanstelt om hem bij te staan.

Zo'n "posse" is een andere pejoratieve term die eigenlijk verwijst naar een belangrijke traditionele gewoonte om alle valide mannen in een gemeenschap te mobiliseren om iedereen te stoppen die een misdaad heeft begaan. Het woord "posse" komt van een Latijnse term "pro toto posse suo" wat betekent "het uiterste doen in iemands macht".

Volgens een schrijver:

Van alle personen die het slachtoffer waren van een misdaad in Angelsaksisch Engeland werd verwacht dat ze hun "tint en huilen" verhoogden en de crimineel arresteerden; en bij het horen van hun kreet werd van elke weerbare man in de gemeenschap verwacht dat hij het "uiterste in zijn macht" (pro toto posse suo) zou doen om de beschuldigde als een "posse" te achtervolgen en te arresteren.

- 1215: Het Jaar van de Magna Carta door J. Danziger et al (2003)

De gewoonte om gemeenschapsvredesofficieren te kiezen zoals sheriffs, met andere woorden, kwam voort uit de overtuiging dat iedereen in een gemeenschap de plicht had om zichzelf en hun kinderen te controleren en te beschermen. De Sheriff van het Hof is daarbij de dienaar van het volk, uit hun midden genomen, verantwoording verschuldigd aan en terugroepbaar door hen, en geen externe kracht over hen.

Een deel van de kracht van zo'n sheriff is dat hij iedereen kan opdragen om hem bij te staan, inclusief andere politieagenten en agenten van de instellingen die worden genoemd en berecht in Common Law-tribunalen.

Dit is een bijzonder belangrijke actie en tactiek tijdens deze, de vroege stadia van de ontwikkeling van onze lokale Common Law-tribunalen, omdat het de kracht van het systeem gebruikt dat we tegen zichzelf verzetten.

Om een voorbeeld te geven, als een Common Law Court Summons of Arrest Warrant moet worden afgeleverd tegen een kerk- of overheidsfunctionaris, zal de Court Sheriff eerst een kopie ervan bezorgen aan de lokale, bestaande politiedienst, samen met een Deputizing Notice die die politie onder de jurisdictie van de Common Law plaatst. **(Zie rechtbankdocumenten, bijlage B).**

Als zodanig is de politie dan verplicht om de Sheriff bij te staan en moet dezelfde Oath of Common Law Office afleggen als de Sheriff.

Als degenen die een dergelijke kennisgeving hebben uitgegeven, deze ontkennen of betwisten of weigeren de eed af te leggen, worden ze vervolgens bevolen hun positie neer te leggen en zich niet te bemoeien met de sheriff in zijn taken.

Als ze het eens zijn met de kennisgeving, hetzij rechtstreeks, hetzij door hun stilzwijgen of niet-inmenging, houden dergelijke politiediensten zich

stilzwijgend aan de Common Law-actie en wordt de normale bescherming rond criminelen in hoge functies plotseling tenietgedaan.

Zo'n opmerkelijke ontmoeting is in feite een enorm getouwtrek tussen twee strijdende rechtssystemen: een wilsstrijd, die zich in volle openbaarheid afspeelt als een enorm 'leermoment'. Ons doel is om zo'n creatieve confrontatie en moreel conflict op elk niveau van de officiële samenleving te creëren en aan te moedigen.

Dit is het grotere en cruciale punt van die specifieke confrontatie tussen sheriffs van het hof en politieagenten van het burgerlijk recht, die altijd zichtbaar en op televisie moet worden uitgezonden voor de wereld zoals het zich voordoet: dat het een kans is voor de mensen om direct te leren dat die politieagenten en soldaten die de spierballen voor het systeem leveren, niet zijn vrijgesteld van het gezag van common law, en moeten uiteindelijk een keuze maken over wie en wat ze dienen.

De morele en propagandawaarde van het publiekelijk stellen van een dergelijke vraag is van onschatbare waarde.

Op die momenten dat deze tactiek in Canada en elders is getest, zijn de resultaten altijd hetzelfde geweest: de politie trekt zich terug en grijpt niet in. Keer op keer hebben noch de RCMP, noch de politie van Vancouver zich bemoeid met demonstranten die vreedzaam katholieke of protestantse kerken bezetten die verantwoordelijk waren voor de dood van Indiase kinderen.

Bij een gelegenheid verklaarde een hoge politiesergeant zelfs dat als de kerk dergelijke misdaden had gepleegd en een gerechtelijk bevel had gekregen, hij verplicht zou zijn om zo'n bevel af te dwingen en de verantwoordelijken te helpen arresteren!

Nogmaals, Sun Tzu citerend, om een vijand te verslaan moet men ze kennen; en dergelijke kennis kan alleen worden verkregen door voortdurend contact. "Lok ze uit om hun reacties te leren. Prik ze om hun kracht en zwakte te testen. Ga niet de strijd aan, maar bevecht ze met slimheid."

Common Law vredesofficieren geven de macht terug aan het volk door hen hun eigen politieautoriteiten te maken. Door dit te doen, dagen ze de basis van de status quo en haar op elite gebaseerde heerschappij uit, door die onverantwoordelijke "gewapende lichamen van mensen" te ondermijnen die de uiteindelijke en ultieme macht van de staat vormen.

De Common Law, kortom, is een zaadje van fundamentele sociale en politieke transformatie, niet alleen een wapen van zelfverdediging voor de onderdrukten.

Over burgerarresten

Het recht en de noodzaak van burgers om verdachte of feitelijke criminelen vast te houden, wordt al lang erkend onder zowel het burgerlijk als het gewoonterecht. Bijvoorbeeld, zoals vermeld, onder een recente wet in Canada, The Citizens 'Arrest and Self Defense Act (2012), is het recht van burgers om zelf arrestaties uit te voeren en verdachten vast te houden uitgebreid tot niet alleen mensen die worden betrappt op het in gevaar brengen van de gemeenschap of het schaden van anderen, maar iedereen die verdacht wordt van misdaden, inclusief bekende daders.

Onder dezelfde common law-gewoonte van pro toto posse suo (zie hierboven) die elke groep volwassenen in staat stelt zich te verenigen en degenen die schade veroorzaken te stoppen, wordt het recht op burgerarrest niet beperkt of ontkend door een hogere autoriteit vanwege de erkenning dat elke man of vrouw de competentie en verplichting heeft om misstanden in hun gemeenschap te zien en direct te stoppen.

De procedure voor het uitvoeren van een burgerarrest is als volgt:

1. Men moet eerst getuige zijn van een misdrijf, of een vermoedelijke crimineel of bekende dader herkennen, of zelfs een redelijk vermoeden hebben dat dergelijke personen een gevaar vormen voor anderen.

Zo'n vermoeden moet gebaseerd zijn op een waarschijnlijke oorzaak en niet alleen op een "gevoel" of vooroordeel over iemand.

2. Vervolgens moet men de verdachte of dader ervan in kennis stellen dat hij of zij onder burgerarrest wordt geplaatst op grond van het recht van noodzaak om zich te verdedigen, dat de arrestant verplicht de verdachte of dader vast te houden.

De arrestant moet aangeven wie hij is en waarom hij de aanhoudingsbevoegdheid uitoefent door de oorzaak van de actie te vermelden.

3. De dader of verdachte moet vervolgens worden vastgehouden en voor berechting worden gehouden in een common law-tribunaal, indien hij een misdrijf blijkt te hebben gepleegd of een gevaar voor anderen vormt. De

hoeveelheid geweld die bij de aanhouding is gebruikt, moet een redelijke reactie zijn op het gedrag van de verdachte. Burgers kunnen normaal gesproken degenen die ze hebben vastgehouden overdragen aan een bevoegde Common Law-vredesofficier of een sheriff van de tribunaal. De arrestanten moeten bereid zijn om voor het tribunaal te verschijnen en een beëdigde getuigenis af te leggen over hun daden. Het cruciale belang van de kracht van burgerarrest is dat het burgers traint en in staat stelt om verantwoordelijkheid te nemen voor het toezicht op hun gemeenschappen en voor de wet zelf. Het brengt democratie van theorie naar actie.

Bredere gevolgen van het Common Law Court: een nieuw gemaakte wereld

Onze eerste echte stap naar onafhankelijkheid van Engeland was de oprichting van onze eigen Republikeinse tribunaal, recht onder de neus van de Britten. We hebben een ander rechtssysteem opgezet dan onze traditionele Brehon-wetten, zelfs toen we onder militaire bezetting stonden. En we moesten dat systeem in bewapend verdedigen. Dus je kunt zeggen dat toen we eenmaal onder onze eigen wetten begonnen te leven, al het andere moest volgen, totdat we een nieuwe natie werden. - Joe MacInnes, Republikeinse veteraan van de Ierse Burgeroorlog (interview 1974)

Want wat jullie de Wet noemen, is slechts een club van de rijken boven de laagste van de mensen, die de verovering van de aarde door enkelen heiligt en hun diefstal tot de manier van de dingen maakt. Maar afgezien van deze erbarmelijke statuten van u die het gemeenschappelijke land omsluiten en ons tot armoede reduceren om u dik te maken, staat de Wet van de Schepping, die zowel over rijk als arm oordeelt en hen één maakt. Want vrijheid is de mens die zo de wereld op zijn kop zal zetten, geen wonder dus dat hij vijanden heeft. - Gerrard Winstanley, The True Levellers' Standard, Surrey, Engeland, 1649

Dat het volk zelf een oordeel velt over historisch 'onaantastbare' heersers als pausen en staatshoofden en een afdwingbaar oordeel velt over hun misdaden, is een revolutionaire daad. En zo'n revolutie is begonnen, met de uitspraak van het Internationaal Common Law Court of Justice op 25 februari 2013. We kunnen niet terugdeinzen voor de diepgaande gevolgen van het nemen van zo'n noodzakelijke historische stap. Integendeel, we moeten erkennen dat het nieuwe rechtssysteem in onze handen in feite een deur is naar een getransformeerde wereld, waarin het land en zijn rijkdom en de samenleving als geheel door alle mensen wordt teruggewonnen en in harmonie wordt gebracht met natuurlijke rechtvaardigheid door een grote sociale nivellering.

Veel tradities en profetieën voorzien zo'n tijd als nu als een oordeel over de verdorvenheid en het onrecht van de menselijke wereld. Bijbels gezien stond zo'n moment bekend als het Jubeljaar, wanneer alle menselijke wetten en verdeeldheid

worden afgeschaft en de samenleving, net als de natuur tijdens een braakliggend jaar, mag rusten van oorlog, corruptie en onrecht.

In werkelijkheid erkennen we dit historische moment niet alleen als een veroordeling van wat is geweest, maar vooral als een transformatie in wat er gaat komen: een heruitvinding van de mensheid volgens het eenvoudige principe dat geen enkele wet of autoriteit ooit nog iemand ertoe zal brengen anderen te regeren, te schaden of te domineren.

Het doel van Common Law is om directe relaties van wederzijdse hulp tussen mensen te herstellen door gerechtigheid en het recht weer binnen hun bereik te brengen. En die decentralisatie van macht zal tegelijkertijd alle hiërarchische instellingen van staat, bedrijfsleven en kerk die het menselijk leven beheersen en bemiddelen als een macht over mensen, ontwrichten. Een proces dat zo diepgaand en revolutionair is, kan alleen worden uitgevoerd vanuit de basis, door veel mensen die vrijheid hebben herwonnen en deze gebruiken om actie te ondernemen in hun eigen gemeenschap om zichzelf te besturen als hun eigen rechter, jury en politie.

Op basis van deze goede vernieuwde grond zal op een dag een grote oogst ontstaan in de vorm van nieuwe en lokale Republieken van Gelijken, in harmonie met zichzelf en de hele Schepping. De Common Law is een katalysator en een middel om dit politieke en spirituele doel te bereiken.

Voor nu, terwijl we worstelen om de tribunalen te baren die als een grote ploeg de dode grond van de status quo openbreken, mogen we nooit vergeten dat veel van wat ons is geleerd ons zal verraden, want we zijn opgevoed als slaven om te denken en te werken onder wetten die de weinigen dienen. Alles moet worden heroverwogen en opnieuw worden geprobeerd volgens de twee grote principes van het natuurrecht: alle dingen worden gemeenschappelijk geplaatst voor het welzijn van allen; en daarom zal de wet niemand schade berokkenen. Onze principes zijn stevig, maar onze methoden en tactieken zijn soepel. We moeten gedurfd steeds nieuwe manieren proberen om de criminele instellingen en bedrijven die onze planeet, onze kinderen en onze heilige vrijheden doden, te ontmaskeren, aan te klagen en te stoppen. En samen moeten we leren van elke fout en nederlaag, en de overwinningen en wijsheid die we behalen veralgemenen tot een duidelijk precedent, gedurende deze lange verlossende strijd die vele levens zal omspannen.

Het geweten dat in ons geboren wordt, is onze lamp tijdens deze reis en onze beste instructeur, net als ons grote erfgoed van natuurwet en rede, aan ons doorgegeven zodat een vrije en onafhankelijke mensheid nooit van de aarde zal vergaan.

Gewapend met deze waarheid, deze kennis en dit heilige doel, ga uit en onderneem actie! Je hebt een wereld om terug te winnen

.....

De Wet is het publieke geweten. En de Common Law is maar een gewone rede. - Sir Edward Coke, 1622

Appendix A.

Bronnen

Bouvier's Law Dictionary, door John Bouvier, (1856) Legal Maxims, door Broom and Bouvier, (1856) A Dictionary of Law, door William C. Anderson, (1893) Black's Law Dictionary, door Henry Campell Black, (3rd, 4th, 5th, and 6th Editions, 1933-1990) Maxims of Law, door Charles A. Weisman, (1990).

Zie ook O. W. Holmes, The Common Law (1881; nieuwe ed., ed. door M. DeWolfe Howe, 1963, repr. 1968); T. F. Plucknett, Concise History of the Common Law (5e ed. 1956); H. Potter, Historical Introduction to English Law and Its Institutions (4e druk 1958); A. R. Hogue, Oorsprong van de Common Law (1966); R.C. van Caenegem, The Birth of the English Common Law (1973); J. H. Baker, The Legal Profession and the Common Law (1986); R. L. Abel en P. S.C. Lewis, ed., The Common Law World (1988).

Verdere publicaties van aspecten van het International Common Law Court of Justice en zijn procedures en beginselen zullen binnenkort worden gepubliceerd, uitgegeven door de juridische adviesraad van het International Common Law Court of Justice.

B. Voorbeelden van common law tribunaaldocumenten

1. Kennisgeving van aanspraak op recht - Wordt openbaar gemaakt om een plaatselijke Common Law Court bijeen te roepen

KENNISGEVING VAN AANSPRAAK OP RECHT

Uitgegeven door _____ in de
gemeenschap van _____

Ik, _____ maak publiekelijk bekend dat ik persoonlijk aanspraak maak op het recht en op een wettig excuus om Common Law Tribunaal bijeen te roepen en in te stellen onder mijn vrijheid als man of vrouw van vlees en bloed; en ik doe hierbij een beroep op de steun van alle bekwame mannen en vrouwen om mij in dit wettige recht bij te staan.

Voorts maak ik publiekelijk bekend dat ik persoonlijk aanspraak maak op het recht en op een wettig excuus om een jury van mijn gelijken, bestaande uit twaalf mannen of vrouwen, bijeen te roepen en als onderdeel van een dergelijke rechtbank op te richten om te oordelen over een zaak die het welzijn, de rechten en de veiligheid van mijzelf en mijn gemeenschap betreft, namelijk de volgende zaak:

(Beschrijving van de kwestie, conclusie van eis en genoemde partijen)

Voorts deel ik publiekelijk mede dat de genoemde jury van mijn gelijken de rechtsbevoegdheid opeist om over deze zaak te oordelen en een vonnis uit te spreken binnen de genoemde rechtbank van gewoonterecht, die is opgericht om een dergelijk vonnis te vellen, op basis van bewezen en onweerlegbaar bewijsmateriaal dat binnen haar rechtbank is overgelegd.

Hierbij roep ik in het openbaar op tot en verzoek ik om de steun van mijn gemeenschap voor de oprichting van dit Common Law Tribunaal en haar jury van twaalf mannen of vrouwen, die worden beëdigd om als zodanig op te treden voor de duur van de gerechtelijke procedure, volgens het natuurrecht en de regels van bewijsvoering en behoorlijke rechtsgang.

_____ Eiser

_____ (getuige)

_____ Datum

2. Plaatsvervangende kennisgeving uitgegeven door sheriffs van het Hof aan andere vredesofficieren/hulpsheriffs

KENNISGEVING EN BEVEL TOT PLAATSVERVANGING

UITGEVAARDIGD ONDER HET GEZAG VAN DE SHERIFF VAN HET
COMMON LAW COURT OF JUSTICE

EN DE JURISDICTIE VAN HET NATUURRECHT EN HET RECHT DER
NATIES

Aan alle vredesfunctionarissen en wetshandhavers:

Deze openbare bekendmaking wordt u uitgereikt als een wettig beveldschrift van het Common Law Court of Justice, waardoor u onder de rechtsmacht van het tribunaal en de Natuurlijke Rechtspraak wordt geplaatst en u als zijn functionarissen wordt afgevaardigd.

Na het afleggen van de bijgevoegde Eed van gewoonterechtelijk functionaris (hieronder), bent u gemachtigd op te treden als de wettige vertegenwoordigers en beschermers van het Tribunaal en zijn procedures, en zijn dagvaardingen, beveldschriften en rechterlijke bevelen te betekenen en ten uitvoer te leggen aan alle personen en bedrijven die door het Tribunaal worden genoemd.

Indien u verkiest deze ambtseed niet af te leggen, bent u door het Tribunaal en door het natuurrecht verplicht en bevolen u te onthouden van inmenging in de handelingen van andere functionarissen die zijn afgevaardigd en gemachtigd om voor het Tribunaal op te treden.

Indien u zich verzet tegen de handelingen van het Tribunaal of zijn functionarissen, deze verstoort of belemmert, kunt en zult u strafrechtelijk worden vervolgd wegens mishandeling en belemmering van de rechtsgang.

Afgegeven op _____ in de gemeenschap van _____

door de volgende wettelijke vertegenwoordiger of beëdigd functionaris of Sheriff van het Common Law Court of Justice :

_____ (ondertekend)

(stempel van het Hof)

Eed van Common Law Court Office

Te worden afgegeven aan een beëdigde agent van het Hof of aan alle personen of wetshandhavings-functionarissen die door het Hof of zijn sheriffs zijn afgevaardigd

Ik, _____ Ik begrijp dat als ik faal in mijn plichten of het vertrouwen en de verantwoordelijkheden van mijn ambt beschaam, ik mijn recht op deze functie zal verliezen en kan worden ontslagen. Ik leg deze plechtige eed vrijelijk af, zonder dwang, voorbehoud of bijbedoeling, volgens mijn geweten als vrije man of vrouw, en als burger onder het gezag en de jurisdictie van de Common Law.

_____ Ondertekend

_____ datum

Hofstempel

3. Documenten in de eerste zaak van The International Common Law Court of Justice, Docket No. 022513-001, In the matter of The People v. Joseph Ratzinger, Elizabeth Windsor et al. (Genocide in Canada) (Zie bijgevoegde papieren documenten en in www.itccs.org)

C. Strategie en tactiek: veertig belangrijke lessen van Sun Tzu

1. Iemand die bedreven is in de strijd roept anderen op en wordt niet door hen opgeroepen.
2. Iemand die bedreven is in het verplaatsen van een vijand geeft richting en de vijand moet volgen; deze doet een aanbod en de vijand moet aannemen.
3. Vorm het strijdtoneel voordat je een vijand aangaat, op voorwaarden die gunstig voor je zijn. Vorm vervolgens de grond om de vijand te misleiden, met acties die passen bij de eigen geest en actie van de vijand. Zo vorm je de overwinning voor de strijd door op de grond van geen nederlaag te gaan staan.
4. Overwinning wordt niet bereikt door de fysieke vernietiging van een vijand, maar door hun demoralisatie, die wordt bereikt door manoeuvreren. Herhaal geen succesvolle manoeuvres met dezelfde vijand, anders zullen ze herstellen en zich aanpassen aan je tactiek.
5. Oorlog is slechts een middel tot een politiek doel, geen doel op zich.
6. De vijand kennen en jezelf kennen: in elke strijd geen gevaar. De vijand niet kennen en jezelf kennen: één nederlaag voor elke overwinning. De vijand niet kennen en jezelf niet kennen: In elke strijd, bepaalde nederlaag.
7. Verdedig en men is onvoldoende. Val aan en men heeft een overschot.
8. Het zegevierende leger overwint eerst en voert dan de strijd. Het verslagen leger voert eerst de strijd en gaat daarna op zoek naar de overwinning.
9. Het is de aard van oorlogvoering die snelheid regeert. Alles zal worden gewonnen met snelle actie op het juiste moment, of verloren zonder.
10. Vecht alleen tegen een vijand als een positie kritiek is; pas bewegen als er iets te winnen valt.
11. Reageer niet op de grond die je vijand voor je heeft voorbereid, maar vorm in plaats daarvan hun grond. Dan hebben ze geen andere keuze dan zich door jou te laten leiden, alsof het hun eigen idee is. Dit is vaardigheid.
13. Laat je plannen zo donker zijn als de nacht en sla dan toe als een bliksemschicht met totale verrassing. Veins voorafgaand aan zo'n verrassingsaanval zwakte en bied de vijand een wapenstilstand aan, om zijn verdediging in slaap te sussen. De onverwachte aanval doet altijd afbreuk aan de superieure kracht van een vijand.

14. Als ik geen strijd wil voeren, markeer ik een lijn op de aarde om deze te verdedigen, en de vijand kan niet met mij vechten. Ik misleid hem.
15. Reageer op agressie door ruimte te creëren, om de acties van de agressor te beheersen. Verzet je en je zwelt de aanvaller op. Creëer ruimte voor de agressor en hij zal verdwijnen.
16. Wanneer ik met weinigen ben en de vijand velen is, kan ik de weinigen gebruiken om de velen te treffen, omdat degenen tegen wie ik vecht beperkt zijn.
17. Gebruik orde om chaos af te wachten. Gebruik stilte om te wachten op rumoer. Op het juiste moment is niet acteren de meest vaardige actie. Dit is het ordenen van het hart-geest.
18. Het is niet nodig om je kracht uit te oefenen. Rust in plaats daarvan in je toereikendheid.
19. Elke wijze bevelhebber handelt vanuit zijn eigen kracht, die uitsluitend wordt gevormd door de volledigheid van zijn wezen. Hij accepteert zijn natuur en blijft zichzelf, wat de kracht brengt om duidelijk te onderscheiden. De helderheid en de wil van de commandant vormt de grond van zijn hele leger; en helderheid komt van een eerlijk en nederig hart.
20. De commandant mag nooit dubbelzinnige bevelen geven.
21. De zegevierende commandant behaalt de overwinning niet door een tegenstander te overwinnen, maar door het grotere beeld te creëren dat beide partijen omvat. Denk slimmer en vecht niet.
22. Onderscheid altijd zorgvuldig het doel van de vijand. Echte kennis van de vijand komt voort uit actief contact. Lok ze uit om zichzelf te onthullen, hun aard en reacties te beoordelen. Prik ze en ken hun bewegingen. Onderzoek ze en ken hun kracht en tekortkomingen.
23. Een vijand kan zonder strijd worden onderworpen als je eenmaal de relaties en combinatie van dingen begrijpt die zijn kracht vormen. Deze vaardigheid van begrip overstijgt honderd overwinningen in de strijd.
24. Kracht wordt niet gevonden in vaste dingen, maar in de constante stroom van relaties, die nooit stil zijn. De kracht van een eekhoorn om een rivier over te steken op een boomstam ligt niet in de eekhoorn of de boomstam, maar in hun kortstondige combinatie. Die combinatie is de kracht ervan.
25. Om de vaardigheid te gebruiken om de kracht van een vijand te begrijpen, moet men vormloos zijn, zoals water. Het water beweegt van hoog

naar laag; de bewegingen van je leger worden vloeiend bepaald, afhankelijk van de staat van je vijand. Zo ligt je kracht niet vast, en het is zonder permanente vorm, om de kracht van je vijand te reflecteren en te vangen.

26. Versterk nooit fouten of een nederlaag, maar laat je begrip vloeiend bewegen met elke nieuwe ervaring. Er is nooit een definitieve of definitieve uitkomst voor het leger dat beweegt als water.

27. Omdat je geen permanente vorm en vloeiendheid hebt in je bewegingen en tactieken, dwing je je vijand om zich op elk punt tegen je te verdedigen. Hij wordt daardoor verdreven en verzwakt en onwetend gehouden van je doel terwijl hij gedwongen wordt zijn toestand aan jou te openbaren.

28. Door dit middel van vormeloosheid kun je de sterkste vijand vormen voor de grond die je ervoor hebt gekozen, op de voorwaarden van je overwinning. Maar zonder voorkennis van de grond zelf is niets van dit alles mogelijk.

29. Vijandige grond verhoogt je focus. Afgesneden van thuisondersteuning, neem je voedsel van de vijand. Dergelijke aanvoerlijnen kunnen niet worden afgesneden. Gebruik de dreiging om je heen om verenigd te blijven en je leger in stand te houden.

30. Plaats je soldaten waar ze niet kunnen vertrekken. Geconfronteerd met de dood, vinden ze hun ware kracht en kunnen ze niet worden gerouteerd. Als ze niet weg kunnen, houden ze voet bij stuk en vechten ze.

31. Extreme situaties zorgen ervoor dat je troepen reageren vanuit diepgaande bronnen van innerlijke kracht. Training en commando's kunnen dit niet bereiken. Erbarmelijke omstandigheden roepen het automatisch op, ongevraagd maar toch bereikt. De juiste relaties ontketenen een enorme kracht die groter is dan de afzonderlijke delen.

32. Als een vijand hoog terrein bezet, val hem dan niet aan; als hij van hoogstaande grond aanvalt, verzet je dan niet tegen hem.

33. Als een machtigere vijand pauzeert terwijl hij een voordeel geniet, zijn ze moe. Als er verdeeldheid in hun gelederen verschijnt, zijn ze bang. Als hun commandant herhaaldelijk geruststellende geruststellingen tegen zijn leger spreekt, heeft hij zijn macht verloren. Veel straffen duiden op paniek. Veel steekpenningen en beloningen betekenen dat de vijand zich wil terugtrekken.

34. Bind je eigen leger aan je met daden. Beveel ze niet met woorden.

36. Wees op deze manier onzichtbaar en ondoorgrondelijk voor je vijand. Om zo vormloos te zijn, moet je eerst zo orthodox zijn dat er niets overblijft om je

weg te geven. Wees dan zo buitengewoon dat niemand je actie of doel kan voorspellen.

37. Gebruik dus in de strijd een directe aanval om deel te nemen en een indirecte aanval om te winnen.

38. Berijd de tekortkomingen van je vijand. Ga door onvoorspelbare manieren. Val aan waar je vijand geen voorzorgsmaatregelen heeft genomen en vermijd waar ze dat wel hebben gedaan.

39. Confronteer de vijand niet in hun kracht, maar op de punten van hun zwakte. Grijp iets wat de vijand dierbaar is. Hun kracht wordt dan nutteloos; ze moeten stoppen om te luisteren en te reageren. Op dezelfde manier maakt alles waar je van houdt je kwetsbaar. Bereid jezelf voor om het op te geven.

40. Aldus voorbereid zijn en wachten op het onvoorbereide is de overwinning. Zo wordt er gezegd: "De overwinning kan gekend worden. Het kan niet gemaakt worden".

In het kort:

- Ken je vijand en ken jezelf
- Onderwerp de vijand zonder te vechten
- Vermijd wat sterk is. Val aan wat zwak is.

Deze drie grote principes zijn aan elkaar gebonden als gevlochten haarlokken.....

Er is maar één wet voor iedereen, namelijk die wet die alle wetten beheerst, de Wet van onze Schepper, de wet van mensheid, rechtvaardigheid en billijkheid. Dat is de wet van de natuur en van de naties. - Edmund Burke, 1780

Voor papieren exemplaren van deze Common Law Court Manual, schrijf naar itccsoffice@gmail.com. Donaties voor deze kopieën kunnen via het ITCCS PayPal systeem op www.itccs.org. Het auteursrecht op dit Handboek berust bij Het International Tribunal into Crimes of Churches and States.

Er wordt toestemming verleend om deze Handleiding geheel of gedeeltelijk te reproduceren, te gebruiken en te citeren voor strikt niet-commerciële doeleinden.

Auteursrecht @ITCCS2013